

Kadın Hoca

Nureddin Yıldız'ın 24.04.2016 tarihli (275.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Mümin kardeşlerim,

Erkeğimiz-kadınımızla hepimiz Allah'ın kullarıyız. Kuluz. Tam anlamıyla kuluz. Sadece kul.

Ne erkek ne de kadın olmamız, bizi kulluktan kurtarmıyor ve bir annenin rahminde aylarca bekleyerek dünyaya geldik. Sonra asıl yaratıldığımız nesne olan toprağa gideceğiz. Bu arada geçirdiğimiz yıllar, bizi kulluktan hiçbir dakika çıkarmıyor. Hep Allah Rabbimiz ve biz de onun kuluyuz. İlk insandan son insana kadar düzeni böyle kurdu Allah.

Hepimiz ya cennete ya da -maazallah- cehenneme gideceğiz. Hepimizin emeli cennete gitmektir. Aksi takdirde bu dünyanın çilesine değmez. Ebedî cehennemde kalmak için seksen sene dünyada yaşamak pek de akıllıca değil.

Biz cenneti istiyoruz, Allah da söz verdi. Cennete kabul edecek ama şartlı kabul ediyor. Dinini yaşamayı ve dinine hizmeti önümüze şart olarak koymuştur Allah. Bir Müslüman olarak biz, Allah'ın şartını yerine getirmediğimiz hâlde, herhangi bir şekilde cennete kesin olarak gideceğimizi zannedemeyiz.

Eğer Allah cennet vereceğini söyleyip şart sunmuşsa bir muafiyetimiz yoktur bizim. Dünyada torpile alışmış olabiliriz ama ahirette kimsenin tanıdığı ve torpili olmayacak. Sadece bu dünyada imanla yaptığımız işlerle 'torpil ve tanıdığımız' olabilir ahirette.

Bunları hepimiz biliyoruz kardeşlerim. Ama unuttuğumuz bir şey var.

Hepimiz dinle cennete gireceğiz. Deyim yerindeyse din, bizim meyve ağacımızdır, meyvelerini yiyeceğiz onun. Bu ağacı, yani dini, kim koruyacak? Din hepimizin cennete girme aracı ve "din olmasa da ben cennete girerim" diyen yok. Peki dini kim koruyacak? İşte bu soruya cevap vermek istemiyoruz.

Camilerde namaz kıldırarak görevli insanlar, dinin de yükünü taşıyınlar diye bekliyoruz. Camiler ticarethanelere hükmetmiyor ki caminin görevlisi ticarethanelere de yön versin. Camideki görevli adam siyasete karışmıyor ki. Karışsa camiye de kaybeder. Bir şehirdeki binaların kaçta kaçdır ki cami...

Din hepimizin cennet garantisi, Allah'ın izniyle. Ama onu sadece camideki görevliye yıktık, ticareti-siyaseti-sokakları-alışveriş merkezlerini kendimize, zevkimize ve iştahımıza göre yürütmeye devam ediyoruz. Din camide kaldı. Caminin görevlisi, cami kadar ilgileniyor dinle –ilgilenirse. Dinimiz ne olacak kardeşlerim?

Hepimiz bir sorunu çözmek zorundayız: 'Din görevlileri' kavramı, Müslümanlar'a ait bir kavram değildir. Hıristiyanlar'a aittir çünkü Hıristiyanlar, dinlerini sömürmek için dindardırlar. Günah işlerler, din görevlisine gidip günahlarını affettirirler. Dolayısıyla onlarda zımnen bir ticaret vardır. Bizde ise herkes dininin görevlisidir. Dinim yardıma muhtaçken Hıristiyanlar gibi "papazı çağırın da dine yardım etsin" mi diyeceğim ben? Bizim camimizdeki görevli de Rabbinin cenneti için çalışır, ben de çalışırım. Hepimiz dindar isek hepimiz dinimizin hizmetkârıyız.

Eğer hizmeti başkası yapacak ama kaymağı biz yiyeceksek bu akıllılık olmaz. Dini başkası ayakta tutacak ama cennete biz mi gireceğiz? Hizmet satın alma ticarete ve dünya hayatında olur; ama ahiret hayatında din hizmeti satın alma diye bir şey yoktur.

Kardeşlerim,

İsterseniz oturup tefekkür edelim: Ashab-ı kiramın din hizmetini kim görüyordu? Hocaları kimdi? Resûlullah dersiniz eğer, cihatta kim kılıç kuşanıyordu diye sorarım size. Peygamber oradaydı aynı zamanda, aleyhissalatu vesselam. Ticaret yaparken ticaret yerindeydi aynı zamanda.

Bizdeki gibi 'cami görevlisi' ashab-ı kiramda var mıydı? Bilal radiyallahu anh kadrolu müezzin miydi? Peki hangi savaşta Resûlullah aleyhisselamın yanında değildi? Madem Bilal müezzindi, niye hurma bahçelerinde ırgat olarak çalışıyordu?

Dinden geçinmek yok, dine hizmet etmek vardır. Her Müslüman dininin hizmetkârı olmalıdır, olmak zorundadır. Evet, bir kısımımız müezzin bir kısımımız Kur'an muallimi olacak ve maişetini oradan temin edecek; ama ona devredip kaçmayacağız! Mesela yaşadığımız ülkede camiden medreseye kadar, dinimize ait resmî hizmetleri gören olsa olsa yüz elli bin kişi vardır. Seksen milyonun yükünü yüz elli bin kişi nasıl taşır peki?

Dinimiz bizimdir. Kaymağını biz yiyeceğiz. Öyleyse yükünü de bizim çekmemiz lazım. Bunu hocalara, öğretmenlere... birilerine bırakıp gittiğimiz zaman, döndüğümüzde o dini bulamayız. Kıyamet günü aradığımızda da bulamayız.

Bir şeyi düzeltmek için bunları söylüyorum kardeşlerim. Din bizim kabir hayatımızın kurtarıcısıysa eğer, ahiret hayatımızın mutluluk kaynağı ise hatta bunlardan da önce dünya hayatımızın saadeti ve maddî-manevî huzur kaynağı ise -ki öyledir elhamdülillah- biz dinimizi sahiplenmek zorundayız. Eğer dinimizi herhangi bir meslekteki insanlara havale edersek, taşıma suyla değirmen çevirmeye çalışırız ve taşıma suyla da bu değirmen dönmez –dönmediğini görüyorsunuz.

Bir ıslahat başlatmak zorundayız. Bunu da bu dünya hayatının asıl yönlendiricisi ve yük çekicisi olan kadınların hocalaşmasıyla sağlayabiliriz. Hâlbuki şimdiki hayatımızda 'kadın hoca' tabiri, kabul görmeyen bir tabirdir. Kadından hiç hoca olur mu! Kadından camiye imam olmaz, doğru; ama kadın hoca olmadıkça da din ayakta durmaz. Ya kadınlar ana oldukları gibi hoca olacaklar ve okul kadar güçlenecekler ya da anaokulu, babaokulu, kreş... diye hep çare arayacağız biz.

Küçük çocukları anaokullarına göndermek yerine anaları okullandırmak lazım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz çocukları kreşe göndermedi; kreşten güçlü analar yetiştirdi ve o analar da okul misyonu icra ettiler.

Dinimize hizmeti kadınlar yaparsa daha narin sonuçlar ortaya çıkar ve insanların dini daha kolay anlamaları, kadınlar vasıtasıyla daha kolaydır. Ama üstüne basa basa, altını da çize çize söylüyorum: Bununla kastım, başka bir yerde memur olamayan kızlarımız hemen Diyanet'e gitsin ve Kur'an kursu hocası olsunlar, sonra da eline para geçince kocasına diklensin... kastettiğimiz bu değildir, biz Allah için yapılan işlerden söz ediyoruz! Memurluktan söz etmiyoruz. Bu iş memuriyet değil, biz Allah'ın kullarıyız ve Rabbimizin cennetini kazanmak için yapacağımız işlerden bahsediyoruz. Birbirimizi memurluk unvanlarıyla oyaladığımız işler, Allah için yaptığımız işler değil ki...

Cennete kadınlarla beraber gireceğiz; öyleyse soruyorum: Niye sadece erkekler hoca oluyor? Cennete geldi mi kimse alttan almıyor, arafta kalmaya razı olan yok. Ölmeye görsün insan, tabutunun başında Arş, Firdevs, Adn... ne varsa vaat ediyor hocalar. Annelik demek niye hocalık demek olmuyor aynı zamanda? Kadınların işi mi çok? Ne işleri var? Erkekler boş mu geziyor? Herkesin işi çok bu dünyada.

Mutfakta yemeği karıştırmak için bile makinesi var kadının. Her şey makineleşti ama iş niye çokmuş? Cennet boş adamların yeri mi? İş olmayanlar mı giriyor cennete? Zihinlerimizi değiştirmek zorundayız kardeşlerim. Kadınlarımız dinlerinin hocası olmak zorundadırlar. Bir evdeki Yasin toplantısına gidip

çıkarken de çeyrek altın bırakma kampanyalarını kastetmiyorum, dinimizle oynamaktan söz etmiyoruz! Ashab-ı kiram gibi gittikleri yere din götüren, mobil hocalar olmaktan söz ediyoruz.

Ashab-ı kiramın kadınları, dinlerine erkeklerden daha az mı hizmet ettiler? Hep Aişe anamız örnek verilir. Onu saymayalım, Peygamber Efendimiz'i hayatında iki kere görenler bile dinlerine hizmet ettiler. Kadın olmanın getirdiği, erkeğe göre farklılıklar var ama bunların arasında kadının dinine hizmetini engelleyecek bir şart yok.

Bu zihin çarpıklığını düzeltmeliyiz ama hemen hafız olmaya da davet değildir bu sözler. Kur'an hafızı olmaya kadar kat edilecek mesafeler var.

Bakınız kardeşlerim, din elimizden gitmek üzeredir. Bu kadar rahatlığa ve bolluğa rağmen din, yeni neslin tanımadığı bir nesne hâline gelmiştir. Okullara din-Kur'an-siret dersi geldi ama gençlerin kafasında okul yok ki okulda öğrendiği olsun. Yeni nesil, dini cenaze ve kandil törenlerinden ibaret zannediyor.

Bu ülkenin ve dünyanın yarısı kadın. Erkeklerin hepsi hoca olsa bile kadınlar kendi aralarından bir hoca yetiştirmedikleri sürece, tıpkı doktorlukta olduğu gibi, tam hizmet almış olmuyorlar. Ama özellikle vurguluyorum ki, kız çocuklarımızın imam-hatip lisesi sonra da ilahiyat fakültesi okuyup daha kalın topuklu ayakkabı giyip kibir deposu olarak dolaşmalarını kastetmiyorum. Allah'a, Peygamber aleyhisselama ve takvaya götüren, sabah namazına kaldıran, tesettürü ibadet olarak algılatıran ilimden söz ediyorum.

Hocalıkla ümmetin önünde durmayı kastediyorum. 'Hoca memur' olmayı kastetmiyor ve aksine, bir bela olarak görüyorum onu, vay hâline kıyamet günü! Allah'ın adıyla ve Kur'an'ın ayetleriyle para kazanacaksın, yirmi sene memur olup yirmi kişiyi namaza-tesettüre başlatamayacaksın, vay hâline senin kıyamet günü, vay! Erkek veya kadın, fark etmez!

Her şeyimizi dinimize feda etmek zorundayız; vaktimizi, paramızı, forsumuzu, evimizi, şöhretimizi... Tören vesaire kutlamalar yapmak din değildir ki dine hizmet olsun.

Aziz kardeşlerim,

Toplumun yarısı kadınsa en azından hocalık yapanların da yarısının kadın olması gerekir. Medreselere götürülen çocuklarımızın en azından yarısı kız çocuğu olmalıdır. 'Bir isteyen çıkıncaya kadar okusun diye' değil, Allah emanetini alıncaya kadar ilme feda olsun diye. Evet, pek çok kız çocuğu kursa gönderiliyor. Ama annesine sorduğunda, "bir isteyen çıkana kadar orada dursun" deniyor. Kur'an kursları istasyon mu ki orada bekleniyor? Meryem'i annesi medreseye götürdüğünde, 'bir isteyen çıkıncaya kadar dursun diye' mi götürmüştü?

Kadınları dine hizmetten muaf göremeyiz. Siyaset bile erkek otoritesi altında yürüdüğü hâlde kadınsız yürütemedikleri için her siyasî parti illa kadın aday gösteriyor ve yarışırken de seçilmeyecek yerlere bile koysalar çok kadın aday göstermekle övünüyorlar.

Kadınlarımızın iki büyük devrimi yapması lazım, bu iki şey devrilecek:

Birincisi: Dine hizmet erkek işi değildir, mümin işidir. Kim müminse o dine hizmet edecek; bunun erkekliliği-kadınlığı yok.

İkincisi: Kadınlarımız, devlet daireleri içinde en beğendikleri müftülükler olduğu için orada durmamalıdır. Böyle anlayışa veyl olsun.

Bir müftü kardeşim, hizmet olsun diye fazla sayıda hanım hoca aldıklarını söylemişti. Benim de evlilik hakkındaki sohbetlerimi bildiği için bana, o hanım hocalara gelip nasihat etmemi rica etmişti, hepsinin

yuvası dağılmak üzereymiş! ‘Kocasına karşı’ maaş aldıkları için tabii, ayakkabı topuk numarası hemen artıyor –ama Kur’an öğretiyor insanlara!

Hayır kardeşlerim. Din hepimizin. Kadınlar da cennete girecek erkekler de. Erkekler de kadınlar da “Ne yapmıştın?” sorusunun cevabını verecekler. Evet, dinimiz kadınlardan cami imamı istemiyor, cuma namazına gelin demiyor, cihattan muaf tutuyor. Ama kadınların dinin kaymağını yemesini, erkeklerin de çalışmasını buyurmuyor Allah.

Kadınların yapamayacağı şeyler bellidir elbette. Allah Teâlâ, genç bir hoca hanımın erkeklerin önüne çıkıp konferans vermesini emretmiyor. Ama bu ülkede kırk milyon kadın var. Kadınları hele bitir, erkeklere de sıra gelir elbet.

Bir anlayışı düzeltmek istiyoruz kardeşlerim. Bunun düzelip düzelmediği, kızlarımızın çeyiz biriktirir gibi kitap biriktirmelerinden belli olacak. Eğer bunu beceremezsek, hep erkek hocalar din öğretmek zorunda olacaklar. Kadınlar da erkeklere peşin kanaatle baktıkları için dinimiz olduğu gibi anlaşılmayacak. Kadınlar mecburen ve kahren dinleyecek.

Allah’ın şeriatını olduğu gibi anlayan ve anlatan hoca hanımlarımız Anadolu toprağına yayıldıkları zaman, şeytan bu topraklarda Allah’ın izniyle nefes bile alamayacaktır. Çünkü kadın, düşük sermayeyle çok bereketli iş yapmanın adıdır. Az emekle çok iş kadında vardır. Kadın dünyasına on erkek hocanın yaptığını üç kadın hoca yapabilir.

Ve kadının zaten kendisi bir okuldur. Kur’an’ımızın merhametli ve cennet vasseden ayetlerini kadın bir hoca okuduğu zaman ruha daha kolay nakşolur o. Cehennem ayetlerinden etkilenen bir kadın hocanın, kadınlara o ayetleri anlatırken yüz mimikleri, daha ayetin tercümesi yapılmadan karşısındakileri ağlatmaya başlar. Kadın daha tabiidir, erkeğe göre.

Dinimize hizmetin kadınlar bölümünü kadınlar taşımak zorundadırlar –memurluk için değil Allah’ın cenneti için. Ama bu arada maişetlerini bundan temin etmelerinin de bir sakıncası yoktur. Rabbimiz Tevbe suresinin 71. ayetinde, “Erkek müminler ve kadın müminler birbirlerinin kardeşleridirler, iyiliği emreder kötülüğü engellerler” buyuruyor. Kim? Erkekler ve kadınlar. Erkek hocalar bu işleri düzeltsin, buyurmuyor Allah Teâlâ.

Bundan yüz sene önce erkeklerin dahi ilim öğrenme fırsatı yoktu, işgal edilmiş topraklarda yaşıyorduk. Her köşede bir savaş vardı. Kadınlarımız tarlada, erkeklerimiz de cepheydiler. Ne okumak ne anlamak gibi bir imkân yoktu. Allah’a hamd olsun, artık trafo istasyonu gibi mutfaklarımız var. Her şey elektriğe havale edildi ve makine her işi yapıyor. Bugün biz erkekler ve kadınlar olarak nasıl Allah’tan utanmayız da “vaktim yok” deriz, insan Allah’tan utanır.

Önceki nesiller kaç saatlik günlerde yaşıyorlardı, şimdi tarlaya bile arabayla gidiyor çiftçiler artık. İnsanlar beş kilometre ötedeki tarlalarına sabahleyin omzuna kazması küreğini alıp gidiyorlar, akşama kadar güneşin altında çalışıp bir de o yolu geri dönüyor ve ineklerinin hizmetini görüp çocuklarına bakıyorlar, sabah kalkıp yine gidiyorlardı tarlaya ve o zamanlar “vaktim yok” cümlesi de yoktu. Şimdi çiftçiler bile modern oldu.

Evlerimize öyle çok teknik cihaz giriyor ki kadınlar artık bu cihazları kullanma kurslarına gidecekler neredeyse. “Vaktim yok” sözü, Allah’ın nimetlerine hakarettir. “Sonra Allah nimetlerini soracak bir gün.” Bu teknolojik imkânlar ve fırsatlar bir gün bize sorulacak. Bu sorguda kadınlarımız zor anlar yaşayacaklardır. Vakit yokmuş, çocuğu çok yaramazmış...

Allah aşkına yahu. Her gün bir saatini okumaya ayırsa ya da bir hocadan ders alsaydı üç yüz altmış beş saat yapar bir senede. Haydi bayramları ve hasta olduğu günleri çıkaralım: Üç yüz saat. İlahiyat

fakültelerine bir bakınız, kaç saat ders görüyorlar. Bir kadın her gün bir saatini ayırsa Kur'an, hadis ve fıkıh öğrenmeye; bir ilahiyat fakültesine diploma alıncaya kadar gidenden daha fazla ders görmüş oluyor. Ama ilahiyat fakültesinin sonunda diploma var, bunun sonunda ise Allah ve cenneti var. Bu şartı kabul edeceksin.

Zor bir şey söylemiyorum kardeşlerim. Ama teamülü ve piyasası olmayan bir şey söylüyorum. Bu piyasayı biz oluşturabiliriz. En azından her köy-kasaba-şehirden birkaç hanım kızımızı bu ümmetin dinini öğrenmek ve öğretmek üzere Meryem gibi adayabilesek, gerisine Allah bereket verecektir. "Vakit yok" sözü yanlış. İsteyen, doğum yapacağı gün bile yapacağına vakit buluyor. İsteyen, hastaneden bile telefonla program izliyor, dizi-filme herkes vakit buluyor. İnsanlar artık, bir ailenin izlediği dizi-filme göre ziyaret belirliyorlar. İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn.

Vakit meselesinin yanı sıra hanım kardeşlerimizin başka birtakım psikolojik engelleri var bu konuda.

Bir: Bu iş erkek işi zannediyorlar. Vallahi yalan. Bu iş mümin işi. Tecrübeyle de gördük ki erkeklerin kafaları daha dağınık olduğu için kadınlara göre daha ağır öğreniyorlar. Kadınlar tuttu mu hafızlıkta da Arapça'da da erkeklerden önce geliyorlar ciddi noktalara. Bu iş Müslüman işidir, erkek işi değil. Çünkü dinini sahiplenmek ve Allah için kurban olmak Müslüman işidir.

İki: "Bu işi kimsenin yaptığı yok, şimdi ben nasıl anlatacağım..." Meryem'in de örneği yok? Kaç Meryem var, kaç Asiye var, kaç Nesibe var? Çok olduğu zaman zaten senin kıymetin olmaz. Kimsenin olmadığı zamanda ben varım ya Rabbi, diyen kadın olabilmektir mesele.

Üç: Evlilik ve çocuk engeli. Evlendikten ve üç çocuğu olduktan sonra kocalarına inat için üniversite okuyor kadınlar. Zira bu himmet işidir, yaş işi değil. Doğum yapmak yerden göğe kadar Allah'tan rahmet bulmak demektir. Bir anne, Allah'ın rahmetine daha yakındır ve dolayısıyla ilme de yakındır.

Dört: Hanım kardeşlerimiz kendilerini büyük müçtehitlere kıyas ediyorlar. Bir bakıyorlar ki büyük büyük isimler, uzayda yıldız gibiler ve yetişmek mümkün değil. Ama biz müçtehitliği kastetmiyoruz, Allah için bu yola çık, uzmanlaş diyoruz. Mesela sen elif cüzü okutma uzmanı ol. Yirmi sekiz tane harfi tanı ve kız çocuklarımıza bunu öğret. İlmihâle gelince de bir başka ablaya yönlendir. Hepimizin her şeyi bilmesi diye bir şart yok ki.

Hoca olmak, dini baştan aşağı bilmek değil ki. Birimiz elif cüzü öğretecek, öbürümüz kadın ilmiyhâli konusunu iyi bilecek, öbür ablamız tefsirden icazet alacak ve Kur'an'ımızı öğretecek. Herkesin her şeyi bilmesi ve sabahtan akşama kadar bildiğini öğretmesi zaten mümkün değil. Ama bir yerinden tut bu dinin kardeşim.

Bir hoca hanımla meselesini görüşmek için konuşuyordum. "Kâbe'yi çok özledim ama gidemiyorum" dedi. Sebebini sordum. "Yirmi kadar genç kıza Kur'an öğretiyorum. Henüz bir hatim bitiremediler. Ha bitirdiler derken arttılar azaldılar... umreye gidersem onlar da okumayı bırakır ve Kur'an'dan soğurlar diye erteliyorum umremi" diye cevap verdi kadın. Allah ondan razı olsun. Kâbe onun yüreğine gelmiş zaten. Anlamış umrenin gayesini, umre o kadın zaten!

Kıymetli kardeşlerim,

Âdem aleyhisselamdan beri yaratılan nesiller içinde bizim neslimiz kadar 'boş vakit' sorunu yaşayan bir tane daha yoktur. Boş vakit delisiyiz hepimiz. Gökten boş vakit yağıyor ve boşluktan strese düştük. Her şeyi makine yapıyor. Her şey hizmet satın alma yöntemiyle.

Yüz sene önce kadınlar, derede yıkamayacaklarsa çamaşır yıkayacakları suyu bir kilometre öteden sırtlarında taşıyarak eve getiriyorlardı. Şimdi evimizin her köşesinden sıcaklığı soğuluyla su akıyor. Tenezül edip onu da içmediğimiz için telefonla kapımıza su getirtiyoruz. Vakit yapıyor gökten.

Dinimiz ve şeriatımıza hizmete gelince “vakit yok” deriz de Allah gökleri kafamıza düşürmez mi bizim. Nasıl vakit yok! Düzensizlik var, programsızlık var, ciddiye almamak var ve vakit bol. Karun’un malı kadar vaktimiz var kardeşlerim. Ama Karun’un malını Karun, kendi için helak sebebi yaptığı gibi biz de bu vakit bolluğumuzu kendimiz için helak sebebi yapıyor olabiliriz.

Eğer vakit yoksa arkadaş listeni gözden geçir, sana vakit israf ettiren arkadaşların vardır. Toplantı-buluşma yerlerini gözden geçir, öncelikli-önemli listeni gözden geçir. Eğer hiç vaktin yoksa pasta yapma kardeşim! Bir pasta yapana kadar beş çeşit yemek yaparsın. Gerçi pasta da siparişle geliyor zaten...

Kadın hocalar ve Allah’a adanmış genç kızlar, çocuğuna bakarken ve eşiyle ilgilenirken Allah’ın hakkı diye bir derdi olan hanımlar, yuvalarını medreseye dönüştürüp ahir zaman sahabesi gibi yaşayan kadınlar Allah’ın rahmetinin göklere kadar dolduğu şu dünyada ondan en çok nasiplenecek kullardır. Bizim kadınlarımız hocalaşır, evlerini de Kur’an ve ilmihâl medresesine çevirirlerse bize ne Yahudi ne Hıristiyan ne de İblis’in yapacağı bir şey yoktur artık.

Bu sözlerimi dinleyen hanım kardeşlerimin bir kısmı, “Eh tabii, sen çocuk büyütmenin zorluğunu bilmezsin...” diyeceklerdir. Reddediyorum. Otuz kere reddediyorum. Hasan ve Hüseyin’i büyüten ana “değirmen çevirmekten ellerim nasırlaştı baba” dediği zaman Efendimiz, ona yatarken tesbihat yaparak dinlenmeyi buyurmuştur. Hasan ve Hüseyin’i büyüten ana, musluklarından su akan bir evde bile değildi. “Çocuk büyütme zor...” Çocuk şımartmak zor, büyütme değil!

Çocuğu ilahlaştırır, put yaparsan, iç çamaşırlarını bile ütülersen elbette zor olur büyütme. Halının tüylerini cımbızla temizlemeye kalkarsan, kütüphane kurar gibi çamaşır deterjanı doldurursan eve elbette çocuk büyütme zor olur.

Bu ümmetin kadınları kütüphanelerin âlimiydiler. Sen de deterjan âlimisin, maşallah.

Ecdadımız Osmanlı’nın kadınları otuz saatlik günlerde mi yaşıyorlardı? On ikinci çocuğunu doğurmuş kadınlar da yirmi dört saatle yaşamışlardı. Tarlaya da onlar gittiler. Yarım kuzuyu bir oturuşta yiyen kocalarını da doyurdular. Üstelik kayınları misafirdi, onlara da baktılar. Kocasından daha çok yiyen kayınpederlerini, ağzı durmaz kayınalarını da baktılar. On ikinci çocuklarını da hastane ve doktor görmeden doğurdular. Vakit de buldular, ibadet de yaptılar, yürüyerek hacca da gittiler...

Bizimkilerin zannedersin sekiz çocuğu var. Hepi topu iki çocukla uğraşılıyor, hele üç çocuğu varsa Birleşmiş Milletler’den yardım alması lazım sanırsın. Yürekler küçüldü yürekler! Nimetler çoğaldı, yürek kapasitesi küçüldü.

Hepimiz Âdem’in çocuklarıyız ve aynı genleri taşıyoruz. Üç yüz sene önceki insanlardan farklı değiliz. Bir farkımız varsa yürümekten romatizma olmuş ayaklarımızdır, yağ bağlayan kolesterollerimizdir, en arkada sandalyeleriyle salona dönen camilerimizdir. Senin sandalyeye oturduğun yaştan on yaş daha fazlaydı ve İstanbul’a cihat için gelmişti Halid bin Zeyd radiyallahu anh. Yürek zafiyeti bu.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cihat için defalarca çıktığı Medine’de hangi ara vakit buldu da ashabın kadınlarının her birini okul hâline getirdi? **Ürküp kaçarak bir kenarda bıraktığımız dinin hesabını Allah soracaktır bize. Ve kadınlarımız dinlerine sahip olmadıkları, bu dinin erkekler kadar onların da olduğunu, erkekler kadar onların da hizmete mecbur olduklarını söylemedikleri sürece ne yüzümüz gülecek ne de kadınlar huzur bulabilecektir.**

Hiçbir kadın, vakti olmadığını ve çocuğunun yaramazlığını öne sürmesin. Her çocuk yaramaz doğar. Yaramaz çocuğu olan, deli değilse şükretsün. Efendimiz aleyhisselam, çocuğun yaramazlığını ileride iyi

olacağına işaret sayıyor. Ama insan her şeyi fişe takarak halletmeye alışmışsa yaramaz çocuğu da tutup doktora götürür.

Ancak kardeşlerim,

Bir yerdeki törene katılmak dine hizmet değildir. Apartmandaki üç kişiyi toplayıp elif cüzü öğretmek, tesettür terbiyesini konuşmak, Kur'an-ı Kerim okumak, Riyazu's-Salihin okumak, ilmihâl okumak, ümmet-i Muhammed'in tarihini okumaktır dine hizmet. Çeyiz görmeye gitmek için vakit var, ümmetimizin hâlini görmeye niye vakit olmasın.

Hepimiz dinimizin sorumlularıyız. "Ama yaşlandım ben" diyenlerin diline diken batar! Yaşlandıysan daha iyi işte, çocuklarını evlendirmişsin, ver kendini ilme şimdi. Herkes bir saat gidiyorsa sen dört saat git.

Hiçbir kabiliyeti olmayan hanım kardeşime de tavsiyem var. "Ben bu yaştan sonra Kur'an okuyamıyorum, fıkıh da anlayamıyorum" diyen kendini görevsiz saymasın. Esas sen görevlisin zaten. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz buyuruyor: "Bir mücahit cepheye gittiği zaman hangi sevapları kazanıyorsa onun geride bıraktığı ailesinin eksiklerini karşılayan, aynı sevabı kazanır."

Ne ilgisi var? Şöyle: Ablacığım, sen yapamıyorsan da eşin yapacak bu işi, eşine arkadan destek olacaksın, eşin akşamları işten dönünce Kur'an öğretecek, sen de arkadan onu desteklediğin ve evdeki işleri ondan beklemediğin için o ne kadar sevap kazanıyorsa melekler aynısını sana yazsınlar. Bu kadar –derdin Allah'ı kazanmaks.

Önce İslam'ımıza hizmet; Allah'a iman var mı yok mu, namazımız, meleklere-kadere-ahirete iman yerinde mi, Peygamber denince ne anlıyoruz, ahab-ı kiramı nasıl görüyoruz. Sonra Allah'ın emir ve yasakları; ibadetlerimiz ne durumda, tesettürümüzün durumu ne. Sonra da takvada ve iyilikte yarışacağız. Hoca hanımlar bu üç temel üzerinden dinimize hizmet edecekler.

Guslü olup olmadığı belli değil bir kadınla karşılaştığımızda "sen çarşaf giy" diyorsa bu cahilliktir. Önce iman aşaması oturtulacak. Bir sıralamamız var bizim. Bu sıralama imanla başlamalı, ibadetle gelip faziletle devam etmeli.

Allah Teâlâ bana imkân ve dil verdi, bu mikrofonları önüme koydu. Önünüze çıktım ve size dedim ki: Bu dünyada erkekler ve kadınlar olarak, hayatı paylaşarak yaşıyoruz. Hayatın her alanında kadın var. Dinimize hizmet edilen alanda ise kadın kıtlığı var. Anneler-babalar, erkek çocuğunu ilme ayırırsa kız çocuğunu evliliğe ayırıyorlar.

Elbette evlilik şart. Ama bu dinin hizmeti kim tarafından karşılanacak? Şeytanın tuzaklarını kadınlara kim anlatacak? Bir eksikliğimiz var ve bir değişiklik yapmamız şart. Kadın hocalarımızı şeriat terbiyemize dikkat ederek meydanlara sürmemiz lazım.

Eğer kadınlar, Allah'ın dinini kaldırma işine bir girerler ve becerirlerse erkeklerin elli senede yapamadığını on senede yaparlar. Daha duygusaldırlar ve bereketlidirler. Bu ümmetin kadın âlimleri vardır, müçtehit yetiştirmiş kadınlar vardır.

Bu sözlerimi dinlediniz. Hepimiz Rabbimizin huzuruna çıkacağız. Dinimizin sahibi olan Allah, yaptıklarımızı ve yapmadıklarımızı soracak. Biriktirdiğimiz çeyizlerimizi mezara götüremeyeceğiz. Kimin Allah'a hangi mazeretleri sunabileceğini göreceğiz.

Allah o gün yardımcımız olsun.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.